

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului declarat de către avocatul Ștefan Șevciuc, în interesele lui Mehmet Kaymaz,

în cauza de contencios administrativ, intentată la acțiunea depusă de către Mehmet Kaymaz împotriva Biroului Migrație și Azil privind anularea deciziei nr. 66/20/DAI din 11 septembrie 2020,

împotriva deciziei din 18 octombrie 2023 a Curții de Apel Chișinău,

*(Dosarul nr. 3ra-1/24
PIGD 2-20129114-01-3ra-03012024)*

Inadmisibilitatea recursului vădit neîntemeiat. Art.246, alin. (2), lit. h) din Codul administrativ.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, jud. G. Cazacu
Curtea de Apel Chișinău, jud. V. Negru, E. Palanciuc, I. Dutca

21 mai 2025

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul declarat de către avocatul Ștefan Șevciuc, în interesele lui Mehmet Kaymaz,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Ion Malanciuc

Diana Stănilă, *judecători*,

constată următoarele;

ÎN FAPT

1. În data de 15 octombrie 2020, avocatul Ștefan Șevciuc în interesele lui Mehmet Kaymaz a depus acțiune în procedura contenciosului administrativ împotriva Biroului Migrație și Azil privind anularea deciziei nr. 66/20/DAI din 11 septembrie 2020 și acordarea străinului Kaymaz Mehmet forma de protecție prevăzută la art. 16, lit. b) al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 și anume protecție umanitară. (f.d.2-6)

2. În motivarea acțiunii a menționat, că cetățeanul străin - Mehmet Kaymaz, originar din or. Zomguldak, Turcia, s-a adresat către Direcția Azil și Integrare al Biroului Migrație și Azil al MAI cu o cerere privind acordarea azilului în Republica Moldova.

3. În data de 11 septembrie 2020, Direcția Azil și Integrare al Biroului Migrație și Azil prin decizia nr.66/20/DAI a dispus respingerea cererii de azil a cetățeanului străin - Mehmet Kaymaz. Temei de respingere a solicitării de acordare a unei forme de protecție cetățeanului străin, autoritatea competentă a invocat că nu există un risc serios la care ar putea fi expus solicitantul (condamnare la moarte sau supunere la o pedeapsă echivalentă cu aceasta), lipsa comiterii unei infracțiuni pe teritoriul statului de proveniență a cetățeanului, țara de origine a solicitantului nu a aplicat tratamente ori pedepse inumane față de acesta și nu există riscul realizării acestora la întoarcerea acestuia înapoi, s-a concluzionat că solicitantul de azil nu a fost constrâns să părăsească țara sa de origine într-un mod forțat, s-a apreciat faptul că situația din țara de origine al solicitantului de azil nu prezintă un pericol atât pentru viață cât și pentru securitatea acestuia în cazul întoarcerii în țara sa.

4. În opinia reclamantului decizia este neîntemeiată, prin care se încalcă grav un șir de principii fundamentale consfințite atât la nivel național (art.11 al Legii nr.270 din 18 decembrie 2008, art. 19 alin.(3) al Constituție), cât și la nivel internațional (art.5 alin.(1) din CEDO), iar temeiurile invocate - drept unele formale menite să restrângă nefondat dreptul la azil a persoanei.

5. Reclamantul a susținut că pentru solicitantul Mehmet Kaymaz ca și pentru alți solicitanți ai unei forme de protecție operează „beneficiul dubiului” conform art.44 al Legii nr.270 din 18 decembrie 2008. Faptul că solicitanții de azil de cele mai multe ori nu au posibilitatea de a proba anumite circumstanțe din considerentul că la părăsirea țării de origine aceștia nu dispun de suficient

timp și garanții că nu vor fi supuse persecuțiilor de către agenții de persecuție enumerați la art.47 al legii sus-menționate.

6. Totodată, a indicat că Mehmet Kaymaz se încadrează în prevederile art.44 al Legii nr.270 din 18 decembrie 2008, deoarece a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil, toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil, declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia, solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate, credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

7. Avocatul reclamantului a susținut, că reieșind din argumentele expuse și legislația în vigoare, străinul Mehmet Kaymaz, cade sub incidența art.16 și art. 19 al Legii nr.270 din 18 decembrie 2008 și în acest sens urmează să i se acorde una din formele de protecție prevăzute de legislație, deoarece integritatea vieții și sănătății este supusă unui risc real la întoarcerea în țara sa.

8. Reclamantul a mai menționat, că în decizia contestată lipsește atât „cercetarea tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil”, cât și „informații precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine”, dar și întemeierea autorităților competente „pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine”.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

9.Prin hotărârea din 24 noiembrie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani s-a respins acțiunea înaintată de avocatul Ștefan Șevciuc în interesele reclamantului Mehmet Kaymaz împotriva Biroului Migrație și Azil privind anularea deciziei nr. 66/20/DAI din 11 septembrie 2020. (f.d.96, 102-107)

10.Hotărârea instanței de fond a fost contestată cu apel, în termen la data de 28 noiembrie 2022, de către avocatul Ștefan Șevciuc în interesele lui Mehmet Kaymaz. (f.d.98-101, 111-116)

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

11.Curtea de Apel Chișinău prin decizia din data de 18 octombrie 2023 a respins cererea de apel înaintată de avocatul Ștefan Șevciuc în interesele lui Mehmet Kaymaz, a menținut hotărârea din 24 noiembrie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani. (f.d.150, 151-160)

12.Instanța de apel a stabilit cu certitudine că temei de respingere a solicitării de acordare a unei forme de protecție cetățeanului străin Mehmet Kaymaz, Direcția Azil și Integrare al Biroului Migrație a invocat că cererea de azil nu este întemeiată din punct de vedere subiectiv și obiectiv, nu îndeplinește condițiile necesare pentru recunoașterea statutului de refugiat, totodată cererea

de azil nu îndeplinește condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare. La fel nu există un risc serios la care ar putea fi expus solicitantul, lipsa comiterii unei infracțiuni pe teritoriul statului de proveniență a cetățeanului, țara de origine a solicitantului nu a aplicat tratamente ori pedepse inumane față de acesta și nu există riscul realizării acestora la întoarcerea acestuia înapoi, s-a concluzionat că solicitantul de azil nu a fost constrâns să părăsească țara sa de origine într-un mod forțat, s-a apreciat faptul că situația din țara de origine al solicitantului de azil nu prezintă un pericol atât pentru viață cât și pentru securitatea acestuia în cazul întoarcerii în țara sa.

13. Astfel, reținând prevederile art. 6 din Legea privind regimul străinilor în Republica Moldova nr.200 din 16 iulie 2010, art. 3, art. 17, art. 41, art. 42, art. 43, alin. (1-2), art. 51, alin. (1), art. 55, alin. (1), alin. (3-9), alin. (16-17) din Legea nr.270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, Curtea de Apel Chișinău a concluzionat, că acțiunea înaintată de către Mehmet Kaymaz este neîntemeiată, deoarece, decizia contestată a fost emisă cu respectarea procedurii prevăzută de lege, iar solicitantul abuzează de instituția azilului reglementată de legislația națională a Republicii Moldova pe de altă parte, încearcă să inducă în eroare autoritățile statului, cu privire la scopul și destinația finală.

14. Curtea de Apel Chișinău a menționat, că Mehmet Kaymaz nu a prezentat nici Biroului Migrație și Azil din cadrul MAI, nici în instanța de judecată probe pertinente, concludente și admisibile privind prezența unor temeri bine întemeiate că a fost persecutat în țara sa de origine pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică și datorită acestor temeri nu se poate afla sub protecția țării a cărei cetățenie o deține sau datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă. La fel, nu a probat faptul că, în privința sa au fost aplicate careva acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați; acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra; abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

15. Împotriva deciziei instanței de apel a depus recurs avocatul Ștefan Șevciuc, în interesele lui Mehmet Kaymaz, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi decizii privind acordarea unei forme de protecție.

16. În motivarea recursului recurentul a invocat că interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție și că prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție.

17. Totodată, recurentul a menționat, că instanța de apel a examinat superficial cauza de contencios administrativ și nu a atras atenția la rapoartele internaționale la care chiar și Direcția Azil și Integrare a făcut referire în Decizia nr.49/19/DAI din 24 aprilie 2019.

18. La caz, Mehmet Kaymaz a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea sa de azil, a cooperat cu consilierul de eligibilitate oferind toată informația disponibilă și nu au fost depistate declarații contradictorii între cele declarate în cerere, cerere-chestionar și interviu.

19. În această ordine de idei, temerea solicitantului este întemeiată din punct de vedere subiectiv și obiectiv, iar reîntoarcerea sa în țara de origine i-ar pune în pericol viața și integritatea corporală.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

20. Art. 245 din Codul administrativ prevede următoarele:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

21. Art. 245¹ din Codul administrativ statuează că:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.”

22. Art. 246, alin. (1) din Codul administrativ reglementează următoarele:

„Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.”

23. Art. 246, alin. (2), lit. h) din Codul administrativ prevede că:

„Recursul se declară inadmisibil în special când este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

24. Referitor la termenul de declarare a recursului, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată public la 18 octombrie 2023, a fost notificată participanților la proces prin intermediul poștei electronice în data de 28 noiembrie 2023. (f.d. 162)

Avocatul Ștefan Șevciuc, în interesele lui Mehmet Kaymaz, a expediat în adresa Curții Supreme de Justiție recursul motivat la 19 decembrie 2023. (f.d.172)

În asemenea circumstanțe, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție consideră că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal.

25. Din analiza prevederilor legale citate supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

26. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevalid al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne decizia instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

27. Completul Curții Supreme de Justiție notează, că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

28. Din analiza recursului declarat de către avocatul Ștefan Șevciuc, în interesele lui Mehmet Kaymaz, rezultă că recurentul a menționat dezacordul cu soluția adoptată, invocând temeii de admisibilitate ale recursului prevederile indicate la art. 245¹, alin. (1), lit. a) și lit. b) din Codul administrativ.

29. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă, că motivele de casare, invocate în recursul depus de către avocatul Ștefan Șevciuc, în interesele lui Mehmet Kaymaz, nu se încadrează în temeuri prevăzute la art. 245¹, alin. (1), lit. a) și lit. b) din Codul administrativ, or, decizia contestată nu este contrară jurisprudenței Curții Supreme de Justiție.

30. Cu referire la argumentul recurentului precum că interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de

Justiție, instanța de recurs, menționează, că art. 245¹, alin. (1), lit. a) din Codul administrativ se referă la faptul că un recurs este admisibil dacă interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție.

31. Avocatul Ștefan Șevciuc, în interesele lui Mehmet Kaymaz, deși a invocat acest temei de admisibilitate a recursului, nu a indicat în mod clar de ce hotărârea primei instanțe și decizia instanței de apel sunt contrare jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție. De asemenea, nu se menționează nicio decizie sau un alt act a Curții Supreme care ar da o altă interpretare al Legii nr.270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova sau altor aspecte de drept invocate în recurs, nefiind constatate nici de instanța de recurs, prin urmare în latura dată recursul este unul vădit neîntemeiat.

32. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că nici acesta, analizând practica judiciară a Curții Supreme de Justiție nu a stabilit că actele judecătorești contestate ar fi contrare jurisprudenței acesteia.

33. Cu referire la invocarea de către recurent a prevederilor art. 245¹, alin. (1), lit. b) din Codul administrativ instanța de recurs evidențiază, că mecanismul consolidării jurisprudenței, instituit la nivelul Curții Supreme de Justiție, are drept scop principal asigurarea uniformității aplicării legii de către instanțele naționale, prevenind sau corectând eventualele abateri de la interpretarea unitară a normelor legale în vederea garantării unui proces echitabil și a unei justiții previzibile.

34. Aplicarea acestui temei de recurs ține de discreția Curții Supreme de a-și extinde, uniformiza sau schimba jurisprudența. Pentru ca acest argument să fie invocat în mod temeinic, recursul trebuie să confirme lipsa jurisprudenței Curții Supreme cu privire la problemele de drept invocate în recurs, existența unei jurisprudențe contradictorii a Curții Supreme cu privire la acestea, fie modificarea circumstanțelor sociale sau juridice care să justifice schimbarea practicii uniforme a Curții Supreme de Justiție. La caz, niciuna dintre aceste situații nu este invocată în recurs, deci, și în acest aspect recursul este vădit neîntemeiat.

35. Totodată, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție ține să evidențieze că temeiurile stabilite la art. 245¹, alin. (1), lit. a) și lit. b) din Codul administrativ nu pot fi invocate simultan, deoarece ele se exclud reciproc.

36. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei și indicarea temeiului de admisibilitate a recursului, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea

greșelilor imputate Curții de Apel Chișinău și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Chișinău, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretins argument, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

37. Astfel, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că, recursul depus de avocatul Ștefan Șevciuc, în interesele lui Mehmet Kaymaz, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel, care au fost analizate minuțios de către Curtea de Apel Chișinău, fiind apreciate în mod corespunzător.

38. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 §1 al Convenției.

39. Totodată, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

40. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

41. În circumstanțele menționate, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de către avocatul Ștefan Șevciuc, în interesele lui Mehmet Kaymaz.

42. Ținând cont de cele expuse și în temeiul art. 230 și 246, alin. (2), lit. h) din Codul administrativ

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de către avocatul Ștefan Șevciuc, în interesele lui Mehmet Kaymaz.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Ion Malanciuc

Diana Stănilă